

Під небом голубим, у рідному краю...

Олександр Пушкін

Під небом голубим, у рідному краю
Вона томилась, зав'ядала...
Зав'яла, ніби квіт, і в самоту мою
Тінь юна, вірю, прилітала.
Але межа навік між нами пролягла.
Чуття даремне викликав я.
Із уст холодних вість про смерть її прийшла
І холодно її сприймав я.
Так от кого любив я серцем огняним
З таким напруженим бажанням,
З такого мукою і запалом таким,
З таким безумством і стражданням!
Де муки, де любов? Нема в душі моїй
Для тіні бідної, легкої,
Для спомину про дні безповоротних мрій
Ні скарги, ні сльози гіркої.
Переклад: М. Рильський